

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 342/2025-62

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Patrikom Rakom, PhD., LL.M., LL.M., Kozárovce 667, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B5-7T/50/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B5-7T/50/2016 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. B5-7T/50/2016 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **2 100 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** uhradiť trovy právneho zastúpenia **771,68 eur** na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2025 v znení jej doplnení domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 v spojení so základným právom na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-7T/50/2016. Navrhuje prikázať mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznať mu finančné zadosťučinenie 15 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 342/2025-19 z 29. mája 2025 vyhovel sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 642/2025 a za právneho zástupcu mu ustanovil advokáta JUDr. Patrika Raka, PhD., LL.M., LL.M., Dlhá 24, Tlmače.

3. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 342/2025-45 z 12. februára 2026 zrušil ustanovenie advokáta JUDr. Patrika Raka, PhD., LL.M., LL.M., Kozárovce 667, za právneho zástupcu sťažovateľa v konaní vedenom pred ústavným súdom už pod sp. zn. I. ÚS 342/2025 z dôvodu, že sťažovateľ si zvolil za advokáta JUDr. Michala Ellingera. Kancelárii ústavného súdu bola uložená povinnosť zaplatiť trovy ustanovenému právnenému zástupcovi 771,68 eur na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto výroku uznesenia.

4. Uznesením č. k. I. ÚS 342/2025-50 z 12. februára 2026 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu. Dňa 10. marca 2026 sťažovateľ doručil ústavnému súdu podanie v listinnej podobe (kópia) a 11. marca 2026 to isté podanie predložil elektronicky bez autorizácie, ktorých prílohou bolo odvolanie plnomocenstva zvolenému advokátovi JUDr. Michalovi Ellingerovi, ktoré ústavnému súdu do dňa rozhodnutia neautorizoval ani nedoručil v origináli. Dňa 24. marca 2026 JUDr. Michal Ellinger oznámil ústavnému súdu, že k 17. marcu 2026 došlo k ukončeniu jeho právneho zastupovania sťažovateľa v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 342/2025.

5. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a súdneho spisu (sp. zn. B5-7T/50/2016) vyplýva, že na sťažovateľa (a ďalšie štyri osoby) bola 10. októbra 2014 podaná Okresnému súdu Bratislava V obžaloba. Po plynulom vykonaní prvotných procesných úkonov bol vo veci nariadený prvý termín hlavného pojednávania na 16. apríl 2015 a ďalší na 2. júl 2015, ktorý bol pre ospravedlnenú neprítomnosť predvolaných (vrátane sťažovateľa) odročený na 8. október 2015. Ďalší termín hlavného pojednávania bol nariadený na 11. február 2016, ktorý bol z dôvodu neprítomnosti obhajkyne (iného obžalovaného) odročený na 11. apríl 2016, pričom v daný deň bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito (vydanie príkazu na zatknutie iných obžalovaných, ktorí sa hlavnému pojednávaniu vyhýbali). Následne boli hlavné pojednávania vykonané 27. júna 2016 (trestná vec sťažovateľa bola s trestnou vecou ďalších dvoch obžalovaných vylúčená na samostatné konanie) a 8. novembra 2016 (sťažovateľ sa ospravedlnil z konania, pričom toto ospravedlnenie súd nepovažoval za adekvátne v zmysle zákonných podmienok). Dňa 24. januára 2017 okresný súd vydal príkaz na zatknutie sťažovateľa z dôvodu, že sa vyhýbal trestnému stíhaniu, nezdržiaval sa v mieste trvalého pobytu, jeho prechodné bydlisko nebolo známe a bol nedostupný pre súdne konanie. Dňa 26. januára 2017 sa konalo hlavné pojednávanie, na ktorom bol sťažovateľ prítomný, a z tohto dôvodu okresný súd odvolal príkaz na jeho zatknutie. Ďalšie hlavné pojednávania vo veci

boli nariadené na 27. apríl 2017 a 2. jún 2017 [sťažovateľ predniesol námietku zaujatosti proti konajúcemu senátu (aj súdu), a z tohto dôvodu mal byť súdny spis predložený na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku proti ich nevyklúčeniu krajskému súdu, avšak následne vzal podanú sťažnosť späť]. Dňa 27. júla 2017 bolo vydané uznesenie, ktorým súd vzal na vedomie späťvzatie jeho sťažnosti. Ďalšie termíny hlavných pojednávaní boli vykonané 5. októbra 2017, 14. decembra 2017 (sťažovateľ sa nezúčastnil), 12. marca 2018 (sťažovateľ sa nezúčastnil), 11. júna 2018 (sťažovateľ sa nezúčastnil), 6. septembra 2018, 6. decembra 2018, 20. marca 2019 a 6. júna 2019.

6. Sťažovateľ (a ďalší obžalovaný) bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7T/50/2016 z 18. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere šiestich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Krajskému súdu v Bratislave bol súdny spis na rozhodnutie o ním podanom odvolaní predložený 21. januára 2020. Krajský súd o ňom rozhodol rozsudkom sp. zn. 3To/6/2020 zo 7. apríla 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol.

7. Na podklade sťažovateľom podaného dovolania z novembra 2021 bol súdny spis na rozhodnutie o ňom predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 29. decembra 2021. Najvyšší súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 4Tdo/77/2021 zo 4. októbra 2022 tak, rozsudkom krajského súdu bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech sťažovateľa, toto rozhodnutie zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Po vykonaní procesných úkonov spojených s doručovaním rozhodnutia bola sťažovateľova trestná vec 5. apríla 2023 predložená krajskému súdu. Ten uznesením sp. zn. 4To/61/2023 z 28. septembra 2023 podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa sťažovateľa a vec mu podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Rozhodnutie bolo doručené mestskému súdu 31. októbra 2023, kde je aktuálne vec vedená pod sp. zn. B5-7T/50/2016.

8. Mestský súd po vykonaní procesných úkonov spojených s doručovaním uznesenia krajského súdu (december 2023) a po rozhodnutí o odmene a náhradách ustanovenému obhajcovi (január 2024) nariadil 11. marca 2024 termín hlavného pojednávania na 11. jún 2024. To sa neuskutočnilo z dôvodu administratívneho pochybenia na strane súdu, pričom nový termín hlavného pojednávania bol nariadený na 10. október 2024. Ten sa rovnako neuskutočnil, a to z dôvodu kolízie obhajcu s termínom rozhodovania o väzbe v inom konaní. Nekonal sa ani ďalšie hlavné pojednávanie nariadené na 17. december 2024 (z dôvodu neustanovenia obhajcu sťažovateľovi), 20. február 2025 (zdravotné dôvody na strane súdu), 6. marec 2025 (kolízia na strane prokuratúry) a 18. marec 2025 (z dôvodu preloženia zákonného sudcu na iný súd).

9. Dňa 13. mája 2025 bol trestný spis pridelený novému zákonnému sudcovi, ktorý sťažovateľa listom z mája 2025 vyzval na vyjadrenie podľa § 277 ods. 5 a § 277a ods. 1 Trestného poriadku, a teda či súhlasí so zmenou v zložení senátu. Sťažovateľ vyjadril nesúhlas s predmetnou zmenou a požiadal, aby sa hlavné pojednávanie v zmysle § 277a ods. 1 Trestného poriadku vykonalo znova s tým, že zároveň trvá na vykonaní všetkých dôkazov v rozsahu, ako ich navrhol pôvodne. Súdny spis bol 11. júna 2025 zaslaný Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na základe jeho žiadosti a k jeho vráteniu mestskému súdu došlo 28. októbra 2025. Ďalší termín hlavného pojednávania vo veci bol stanovený 4. novembra 2025 a nariadený na 25. február 2026. Predmetné pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu zisťovania pobytu sťažovateľa a predloženia spisu ústavnému súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že jeho trestné konanie trvá už pätnásť rokov (od vznesenia mu obvinenia), pričom nie je možné predpokladať jeho právoplatné ukončenie, čo spôsobuje jeho právnu neistotu. Mestský súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie, je podľa neho nečinný a jeho postup označuje za neefektívny. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania a intenzitu porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote považuje postup mestského súdu za odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, a tým aj za porušenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ tvrdí, že jeho trestná vec patrí do štandardnej agendy všeobecných súdov a nie je nijako mimoriadne právne a skutkovo zložitá. Konanie nie je zaťažované ani potrebou vykonania znaleckého dokazovania a k dĺžke napadnutého konania neprispel svojím správaním, ako ani procesným postupom.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

11. Mestský súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 14. apríla 2025 so stručným chronologickým popisom priebehu trestného konania a 11. marca 2026, v ktorom jeho predseda vyjadril presvedčenie, že v napadnutom konaní nedošlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa. V prípade, ak by ústavný súd dospel k inému záveru, žiadal zväžiť dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia, resp. sťažovateľovi nepriznať finančné zadosťučinenie. Poukázal na úkony vykonané v trestnom konaní, ktoré v ňom vykonal zákonný sudca, ktorý sa k danej veci vyjadril „len“ od obdobia 13. mája 2025, keď mu bol trestný spis pridelený. Z predmetného popisu vyplýva, že 18. mája 2025 vo veci vykonal úkon – prípis sťažovateľovi, či súhlasí so zmenou senátu v zmysle § 277 ods. 5 a § 277a ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľ so zmenou nesúhlasil. Dňa 2. júna 2025 bola súdu zaslaná plná moc nového obhajcu a následne bol spis zaslaný Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na podklade jeho žiadosti, ktorý bol mestskému súdu vrátený až 28. októbra 2025 (t. j. po takmer 5 mesiacoch). Dňa 18. novembra 2025 bol vo veci nariadený termín hlavného pojednávania na 25. február 2026.

12. Vzhľadom na obsah vyjadrení mestského súdu a súdneho spisu (sp. zn. B5-7T/50/2016) ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k predmetným vyjadreniam a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

III.2. K ústnemu pojednávaniu:

13. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a súdneho spisu predloženého ústavnému súdu (sp. zn. B5-7T/50/2016) je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K tomu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu, prípadne k nemu môže dôjsť aj iným zákonom predvídaným spôsobom nastoľujúcim právnú istotu (IV. ÚS 469/2020). Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť v každom súdnom konaní (teda aj v trestnom konaní) taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (m. m. III. ÚS 233/2021). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 187/07). Z hľadiska hodnotenia povahy veci sa ústavný súd opiera o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (m. m. II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014).

16. Pokiaľ ide o prvé kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom trestného konania je konanie o obžalobe pre trestný čin ublíženia na zdraví a výtržníctva. Ústavný súd je toho názoru, že predmetná trestná vec nepresahuje rámec štandardnej praxe všeobecných súdov. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti veci, ústavný súd vzal do úvahy, že na začiatku trestného konania išlo o päť spoluobžalovaných, až do vylúčenia sťažovateľovej veci na konanie „iba“ spolu s ďalšími dvoma spoluobžalovanými. Išlo teda o skutkovo zložitejšie trestné konanie z pohľadu potreby zabezpečenia ich účasti na hlavné pojednávania, čo je zrejmé aj z potreby konajúceho súdu pristúpiť neraz k vydaniu príkazu na zatknutie (pozri bod 5 tohto nálezu).

17. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako strany napadnutého konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdil, že svojím správaním žiadnym spôsobom neprispel k predĺženiu

napadnutého konania, s čím sa rozhodne nemožno stotožniť. Z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že na niektoré hlavné pojednávania sa v priebehu konania nedostavoval či už sám sťažovateľ, alebo jeho advokát (pr. 8. november 2016, 14. december 2017, 12. marec 2018, 11. jún 2018, 10. október 2024), pričom pravidelne sa z neúčasti na hlavnom pojednávaní ospravedlňoval. Z dôvodu vyhýbania sa nariadeným termínom hlavného pojednávania bol okresným súdom dokonca vydaný príkaz na jeho zatknutie z 24. januára 2017. Zároveň mu bola niektorá zo zásielok doručovaná aj prostredníctvom príslušného okresného riaditeľstva, keďže súdu sa mu ju nepodarilo doručiť. Po niekoľkých rokoch prebiehajúceho konania na súde prvého stupňa (2017) sťažovateľ podal proti súdu generálnu námietku zaujatosti, ako aj námietku smerujúcu proti konajúcemu senátu, ktorú následne (po vykonaní niekoľkých procesných úkonoch vo vzťahu k nej) aj vzal späť. Aktuálne, po vydaní zrušujúcich rozhodnutí a vrátení veci na konanie pred mestský súd, sťažovateľ na výzvu súdu na vyjadrenie podľa § 277 a § 277a ods. 1 Trestného poriadku nesúhlasil so zmenou v zložení senátu. Keďže bol v tom čase právne zastúpený, musí si byť vedomý možného predĺženia napadnutého konania z uvedeného dôvodu. Naposledy vo veci nariadené hlavné pojednávanie bolo odročené na neurčito predovšetkým z dôvodu opätovného zisťovania sťažovateľovho pobytu. Vzhľadom na popísané možno s určitosťou konštatovať, že aj sťažovateľ spôsobil svojím správaním predĺženie napadnutého konania, a to dokonca v značnej miere (čo nereflektoval tak on, ako ani jeho právny zástupca v ústavnej sťažnosti). Aj keď v napadnutom konaní nebolo správanie sťažovateľa jedinou príčinou dĺžky konania, tento aspekt (vrátane všetkých okolností, ktoré boli popísané v tomto bode nálezu) ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o uplatnenom finančnom zadosťučinení.

18. V neposlednom rade možno uviesť, že sťažovateľ netvrdil ani nepreukazoval a predmetné nevyplývalo ani zo súdneho spisu, že by sa v priebehu konania obrátil na konajúci súd s urgenciou na konanie, resp. sťažnosťou na jeho nečinnosť. Vzhľadom na dĺžku napadnutého konania ústavný súd síce nepovažoval tento prostriedok nápravy vo vzťahu k namietaným prietiahom v trestnom konaní (§ 55 ods. 3 Trestného poriadku) za spôsobilý účinným spôsobom odstrániť stav namietaného porušovania sťažovateľových práv, nie je však možné ani predmetnú skutočnosť opomenúť vo vzťahu k posudzovanému kritériu (správania sa sťažovateľa) pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia.

19. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietiahom, bol postup samotného prvostupňového súdu v napadnutom konaní. Hoci mestský súd (predtým okresný súd) priebežne nariadil a vykonal vo veci množstvo hlavných pojednávanií, vo vzťahu ku ktorým mu komplikovalo situáciu ich nutné odročovanie či už z dôvodov na strane obžalovaných, ale z časti aj z dôvodov na strane súdu (pozri bod 8 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považuje doterajšiu celkovú dĺžku napadnutého konania (11 rokov a približne 5 mesiacov od podania obžaloby) z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľnú bez potreby osobitne vyhodnocovať jednotlivé procesné úkony vykonané v rámci napadnutého konania. Ústavný súd ale považuje za potrebné v konkrétnosti uviesť, že k rozhodnutiu vo veci samej síce došlo v roku 2019, avšak z dôvodu následne prebiehajúceho odvolacieho a dovolacieho konania sa sťažovateľova trestná vec opätovne vrátila na rozhodovanie pred súd prvého stupňa (najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu, a ten následne aj rozsudok okresného súdu). Za týchto okolností ústavný súd nemohol posúdiť postup mestského súdu ako efektívny a v kontexte danej veci ho považoval za porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov

a prejednanie záležitosti v primeranej lehote (konanie na odvolacom a dovolacom súde dokopy prebiehalo približne tri roky a desať mesiacov). Nielen nečinnosť, ale aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09). Predmetná skutočnosť (zrušenie už vydaných rozhodnutí vo veci samej) teda v najväčšom rozsahu prispela k predĺženiu napadnutého konania, čo ústavný súd nemohol opomenúť a vyhodnotil to ako neefektívnu činnosť mestského súdu.

20. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom mestského súdu v napadnutom konaní porušené (bod 1 výroku nálezu).

21. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku extrémnej dĺžky napadnutého konania v spojení s nečinnosťou a neefektívnou činnosťou mestského súdu po vydaní uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). V okolnostiach prerokovanej veci však ústavný súd nevhliadol takú intenzitu porušenia práv konajúcim súdom (zohľadňujúc skutočnosti popísané v bodoch 16 až 19 a najmä správanie sťažovateľa v priebehu konania), aby dospel k záveru aj o porušení práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v nadväznosti na čo tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

22. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na to, že trestná vec sťažovateľa nie je vo vzťahu k jeho osobe dosiaľ právoplatne skončená, prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

23. Sťažovateľ sa domáhal aj primeraného finančného zadosťučinenia od mestského súdu v sume 15 000 eur. Ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy obdobie právnej neistoty sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu (vrátane správania sťažovateľa, celkovej dĺžky konania a okolností jeho priebehu, ktoré boli stručne popísané v tomto náleze – bod 16 až 19, pozn.), majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej

z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 2100 eur za primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadost'učinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

24. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v dotknutom konaní pred ústavným súdom, ktorý mu bol ustanovený (č. k. I. ÚS 342/2025-19 z 29. mája 2025, právoplatnosť 19. júna 2025). Ustanovený právny zástupca doručil 1. júla 2025 ústavnému súdu písomné podanie – odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti, resp. doplnenie ústavnej sťažnosti. Medzičasom si sťažovateľ zvolil obhajcu (22. mája 2025), ktorý ústavnému súdu doručil doplnenie ústavnej sťažnosti vrátane plnomocenstva (20. júna 2025). Z uvedeného dôvodu ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 342/2025-45 z 12. februára 2026 zrušil ustanovenie advokáta JUDr. Patrika Raka, PhD., LL.M., LL.M., Kozárovce 667, za právneho zástupcu sťažovateľa v dotknutom konaní pred ústavným súdom (ten predložil ústavnému súdu aj osobitnú plnú moc na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom) a kancelárii ústavného súdu uložil povinnosť zaplatiť právnomu zástupcovi trovy konania z rozpočtových prostriedkov v sume 771,68 eur [Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Ustanovenému právnomu zástupcovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súde – odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti). Celková hodnota náhrady trov predmetného právneho zastúpenia tak predstavovala 771,68 eur]. V aktuálnom štádiu konania tak ústavný súd už len uložil mestskému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet ústavného súdu (bod 4 výroku nálezu).

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Z citovaného ustanovenia teda nevyplýva obligatórna povinnosť priznania trov konania sťažovateľovi, ak bolo ústavným súdom vyslovené porušenie jeho práv postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci. V tejto veci nie je odôvodnené, aby sťažovateľovi zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Ellingerom bola priznaná náhrada trov konania. Doplnenie ústavnej sťažnosti doručené 20. júna 2025 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie, ktoré by akýmkoľvek spôsobom prispelo k rozhodnutiu vo veci samej (bod 5 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu